

DOSLOV ANDRÉ ACIMAN

POSLEDNÉ LETO V MESTE

PRELOŽIL STANISLAV VALLO

GIANFRANCO
CALLIGARICH

Napokon, nikdy to nebýva inak. Človek robí všetko preto, aby sa držal bokom, a potom sa jedného krásneho dňa ocitne, ani nevie ako, priamo uprostred príbehu, ktorý ho zavlčie až k samému koncu.

Pokiaľ ide o mňa, s radosťou by som sa bez takýchto pretekov zaobišiel. Poznal som ľudí každého druhu, ľudí, ktorí dobehli do cieľa, aj ľudí, ktorým sa nepodarilo ani len vyštartovať, no jedni aj druhí sa tvárili rovnako nespokojne, z čoho som usúdil, že je oveľa lepšie život len pozorovať, tak akosi zboku, no nerátal som s tým, že v jeden daždivý deň začiatkom jari minulého roka ma zaskočí šialená smola v podobe absolútneho nedostatku peňazí. Všetko ostatné potom prišlo tak, ako už podobné veci chodia, samo od seba. Hneď na začiatku musím povedať, že nikomu nič nezazlievam, dostal som svoje karty a s tými som aj hral. To je všetko.

Napokon, táto zátoka je nádherná. Vypína sa nad ňou saracénska pevnosť, hore na útese, ktorý sa v dĺžke dobrých sto metrov vnára do mora. Ak pozriem smerom k pobrežiu,

môžem pomedzi zeleň nízkej stredomorskej vegetácie vidieť oslepujúci pás pláže. Ďalej za ňou trojprúdová cesta pre motorové vozidlá, v tomto období prázdna, prevrtáva svojimi tunelmi reťaz skalnatých kopcov trblietajúcich sa v lúčoch slnka. Obloha je blankytná, more čisté.

Ak už o to ide, nemohol som si vybrať lepšie.

More som mal vždy rád. Od chlapčenských rokov som mal sklon potĺkať sa po plážach, akoby som si zachovával niečo z popudu, ktorý môjho starého otca prinútil stráviť mladosť na obchodných lodiach plaviacich sa po Stredozemnom mori; nakoniec zakotvil v Miláne, v pochmúrnom a nevlúdnom meste, a naplnil si príbytok hromadou detí. Tohto deda som poznal. Bol to starý Juhoslovan so sivými očami a umrel obklopený množstvom pravnúčat. V poslednej vete, čo sa mu podarilo zo seba dostať, požiadal o trochu morskej vody a môj otec ako najstarší syn poveril jednu z mojich sestier, aby mu dohliadla na filatelistický obchodík, a vyrazil autom do Janova. Šiel som s ním. Mal som štrnásť rokov a spomínam si, že sme celú cestu neprehovorili. Otec toho nikdy veľa nenahovoril a ja, keďže som mu už vtedy robil problémy v súvislosti so školou, som mal maximálny záujem na tom, aby sme obaja mlčali. Bola to moja najkratšia výprava k moru, iba čo sme stihli naplniť fľašku, a zároveň aj najzbytočnejšia, lebo keď sme sa vrátili, dedo už takmer nič nevnímal. Otec mu vodou z fľašky poumýval tvár, ale nezdalo sa, že by to starému otcovi prinieslo nejaké zvláštne potešenie.

O niekoľko rokov neskôr bola práve blízkosť mora jedným z dôvodov, čo ma priviedli do Ríma. Po návrate z vojenskej služby sa predomnou vynoril problém, ako ďalej so životom, no čím viac som sa po niečom obzeral, tým menej sa mi

darilo pre niečo sa rozhodnúť. Moji priatelia mali presné predstavy, vyštudovať, oženiť sa a dobre zarábať, ale takáto perspektíva sa mi dosť protivila. Boli to roky, keď v Miláne peniaze znamenali oveľa viac než inokedy, roky istého druhu kúzelníckeho predstavenia na celonárodnej úrovni známeho aj pod názvom Ekonomický Zázrak a aj mne sa istým spôsobom podarilo trochu sa na ňom priživiť. Bolo to vtedy, keď sa istý medicínsko-literárny časopis, pre ktorý som z času na čas napísal veľmi triezvu a veľmi zle zaplatenú esej, ocitol v situácii, že si mohol dovoliť pobočku v Ríme, nuž a mňa tam prijali ako dopisovateľa.

Ak sa matka pokúšala s použitím všetkých možných argumentov zabrániť mi v odchode, otec nepovedal ani slovo. Dovtedy mlčky pozoroval moje pokusy o zaradenie sa do spoločnosti a porovnával ich s úspechmi mojich starších sestier, ktoré sa veľmi mladé povydávali za úradnícke kádre, ale áno, iste, boli to napospol slušní ľudia, a ja som jeho mlčanie využil tak ako pri ceste po dedovu vodu a tiež som čušal. My dvaja sme sa nikdy nezhovárali. Nevie, či to bola vina, ba neviem, či sa dá vôbec hovoriť o nejakej vine, no vždy som mal pocit, že keby som s ním z ničoho nič naviazal rozhovor, istým spôsobom by som mu ublížil. Vojna, tá druhá, ho zavliekla veľmi ďaleko a nebol ušetrený ani jednej z jej dobre známych zvláštností a nikto, komu sa také niečo pritrafí, sa nemôže vrátiť domov rovnaký, ako bol predtým. Napriek svojej hrdej mlčanlivosti vždy vzbudzoval dojem, že sa usiluje, aby niečo upadlo do zabudnutia, možno to, že sa vrátil domov v zúboženom stave a my sme sa museli stať svedkami, ako sa jeho veľké telo zmieta pri aplikácii elektrických výbojov. V istom zmysle to tak aj bolo a ako chlapec som mu nemohol odpustiť nehrdinské remeslo, je-

ho poriadkumilovnosť, prehnanú úctu k veciam a nechápal som, napríklad, akého hrôzostrašného pustošenia musel byť svedkom, keď sa v deň návratu z vojny dal s nekonečnou trpezlivosťou opravovať starú kuchynskú stoličku. A predsa ešte aj dnes, po takmer tridsiatich rokoch, si uchováva niečo z vojaka, trpezlivosť, náchylnosť nikdy neskloniť hlavu, zvyk neklásť otázky, a aj keby mi nebol dal nič iné, ešte aj dnes by ma nič na tomto svete nemohlo prinútiť, aby som zabudol na pocit bezpečia a neohrozenosti, čo som ako chlapec prežíval, keď som kráčal po jeho boku. Lebo ešte aj dnes ma krok môjho otca môže väčšmi ako čokoľvek iné v okamihu preniesť do detstva, a ešte aj dnes si môžem, dokonca i v tomto mori zelene všade okolo mňa, ako zázrakom znovu vykračovať po jeho boku a pripomenúť si jeho rázny a zároveň pružný krok, ktorého rytmus, zdalo sa mi, nikdy nemôže narušiť únava, krok, ktorému sa takým alebo onakým spôsobom podarilo znovu ho priviesť domov.

Odišiel som teda do Ríma a všetko by sa nakoniec odohralo tak, ako sa odohrať malo, keby otec celkom nečakane nepotlačil svoju hrdosť a nešiel ma odprevadiť na stanicu, kde potom zostal čakať na peróne až do odchodu vlaku. A bolo to čakanie dlhé, neznesiteľné. Veľká tvár mu celá blčala, ako sa usiloval potlačiť slzy. Hľadeli sme na seba bez slova, ako vždy, no bolo mi jasné, že si dávame zbohom a jediné, čo som mohol robiť, bolo modliť sa, aby sa vlak pohol a odstránil ten srdcervúci pohľad, aký som v jeho očiach dovtedy nikdy nevidel. Stál na nástupišti, po prvý raz nižší ako mňa, takže som si konečne mohol všimnúť, ako mu zredli vlasy na vrchu hlavy, ktorú ustavične obracal a vrhal rýchle pohľady na semafor na konci perónu. Jeho veľké telo bolo nehybné, nohy rozkročené, akoby sa chystal čeliť prudkému

nárazu, ruky ako ťažké závažia vo vreckách pláštá, ligotavé oči, červená tvár. A zatiaľ čo som si konečne začal uvedomovať, že byť jediným mužským potomkom predsa len niečo znamená, zatiaľ čo som otváral ústa a chystal sa zakričať, že teraz vystúpim späť k nemu a určite nájdeme spôsob, ako žiť vedľa seba a nezničiť si životy, vlak sa prudko trhol a dal sa do pohybu. A tak sme sa, opäť v hlbokom tichu, znovu od seba odtrhli. Videl som, ako sa jeho veľké telo vo chvíli, keď sa vlak pohol, prudko zachvelo. A ako som sa vzdaloval, videl som, ako sa postupne zmenšuje. Ani sa nepohol, neurobil jediný posunok. Nakoniec sa celkom stratil.

Obdobie mojej dôstojnosti netrvalo dlho. Prepustili ma po roku, a ak mám byť úprimný, toto obdobie mohlo byť aj kratšie. Neveľké manko rímskej redakcie vyrovnali ako posledné, tesne pred tým, ako časopis definitívne skrachoval spolu so Zázrakom, ktorý ho splodil. Kancelária, kde som pracoval... išlo o to, aby som zabezpečil časopisu akú-takú reklamu a z času na čas napísal článok lichotiaci nevysvetliteľnému záujmu doktorov o literatúru, teda moja kancelária, to bola jediná miestnosť zariadená nábytkom s čalúnením z červeného damasku v eklektickej vile hneď za ohybom Tiberu.

Majiteľom bol gróf Giovanni Robino di Sant'Elia, vznešený päťdesiatnik nenúteného a mierne strojeného vystupovania. Spočiatku bol rezervovaný, zdalo sa, že ku mne občas zájde len preto, aby otvoril sklenené balkónové dvere do záhrady a umožnil mi vychutnávať si vôňu jeho orgovánu, no potom čoraz častejšie vysedával v kresle pred mojím stolom a viedol dlhé rozhovory, ktorých srdečnosť sa stupňovala spolu s tým, ako vychádzali najavo jeho skutočné finančné pomery. Keď mi povedal, že je na mizine, začali sme si tykať.

Žili s manželkou, baculatou blondínkou ustavične zne-
pokoženou pre manželove čoraz skromnejšie pomery, v zad-
nom trakte, otvárali len chlapcovi od pekára a odvtedy, ako
raz otvorila a ocitla sa tvárou v tvár exekútorovi, ktorý si
prišiel odnieť nádherný pozlátený stôl z veľkého salónu,
som prevzal funkciu trochu nemotorného, ťažkopádneho
tajomníka. No robil som to rád. Najmä preňho. Páčilo sa mi,
ako vchádza do mojej kancelárie, prihládza si jednou rukou
šediny na spánkoch a potom si prudkým trhnutím laktov
vysúva z rukávov kabáta manžety snehobielej košele. „Tak
ako,“ vravel, „čo robíme? Pracujeme?“ Vtedy som na písací
stroj natiahol ochranný obal a vytiahol fľašku. Nikdy neroz-
prával, ako by to robil pravý Milánčan, o svojich finančných
problémoch, hovoril len o príjemných veciach, o aristokra-
toch, o známych ľuďoch a najmä o ženách a o koňoch, pričom
z času na čas vytiahol krátke príbehy také nehanebné, až sa
mu pri nich rozžiarili oči.

S príchodom leta sme si zvykli prejsť do salónu a tam,
keď už slnce opustilo túto časť domu, medzi stenami so
svetlými obrysami zrekvirovaných kusov nábytku hral gróf
na koncertnom krídle Steinway a ja som počúval rozvale-
ný na poslednom diváne. Vždy popoludní, len čo som začul
prvé tóny, zatelefonoval som do baru, objednal studené pivo
a prešiel som do salónu. A on bol vždy tam, neomylné. V ob-
dratom hodvábnom župane oživoval svoj repertoár, staré
pesničky, čo som počul od mamy, niečo z Gerschwina a Colea
Portera, ale najmä starú americkú pieseň s názvom *Roberta*.
Občas sme spievali spolu.

V prvý jesenný deň tamtoho roku prišiel list s oznáme-
ním o zrušení mojej pobočky. Informoval som o tom grófa,
oprel sa o klavír a usmial sa. „Takže, drahý priateľ,“ povedal,

„čo budeš teraz robiť?“ Takto to povedal a ja som mal pochopiť, že preňho to je smrteľný úder. O dva dni, práve som si dával dokopy papiere, zazvonil niekto pri dverách a štyria robotníci s odhodlaným výrazom na tvári si vyložili klavír na plecia a odniesli ho. Nedarilo sa im dostať ho cez bránku a starý Steinway zrejme utrpel zopár odrenín, lebo z ulice doľahol jeho hlas, znel ako odbíjanie umieračika. Gróf počas celej akcie nevyšiel z izby, no keď som stisol ruku očividne dojatej grófkou a pobral som sa tiež, uvidel som ho v okne, zakýval mi na pozdrav. V jeho geste bolo čosi také húževnaté, neústupčivé, nepoddajné, že som zareagoval jediným spôsobom, ktorý sa mi videl náležitý. Položil som kufrík na chodník a mierne som sa uklonil.

Po zatvorení pobočky som ešte niekoľko dní zostal v hoteli a premýšľal o svojej budúcnosti. Jediné, čo mi mohli ponúknuť známosti nadobudnuté vďaka časopisu, bolo miesto vo farmaceutickej firme kdesi za mestom, kde som mal od deviatej ráno do šiestej večer písať propagačné články a reklamné slogany. Rozhodol som sa počkať, kým sa niečo nestane. Ako aristokrat v ťažkostiach.

Každý deň som sa chodil pozerať na more. S knižkou v taške som sa prímestským vlakom vybral do Ostie a veľkú časť dňa som si čítal v malej krčme na pláži. Potom som sa vracal do mesta a potuloval sa po štvrti okolo Navony, kde som už mal zopár priateľov, napospol ľudí, ktorí sa potulovali tak ako ja, poväčšine to boli intelektuáli, pohľad plný očakávania a tvár štvaných utečencov. Rím nám patril, bolo to naše mesto, tolerovalo nás a utešovalo, a aj ja som nakoniec prišiel na to, že napriek príležitostným drobným prácam, dlhým týždňom o hlade, vlhkým a tmavým hotelovým izbám so zažltnutými a vŕzgajúcimi kusmi nábytku, akoby ich

zahubila a potom vysušila záhadná choroba pečene, to bolo jediné miesto, kde som mohol žiť. A predsa, keď si pomyslím na tie roky, darí sa mi vybaviť si len veľmi málo tváří, veľmi málo udalostí, lebo Rím má v sebe akúsi zvláštnu omamnú silu spaľujúcu spomienky. Väčšmi ako mesto je to vlastne časť vás samých, skrytá šelma. Pri nej nemôže byť nič polovičné, alebo veľká láska, alebo sa musíte pobrať preč, lebo práve toto si vyžaduje nežná šelma – aby ste ju milovali. Toto je jediné mýto, čo vám bude vymerané, nech už prichádzate z ktorejkoľvek strany, zo zelených ciest hadiacich sa z juhu, z meniacich sa priamočiar na severe alebo z hlbín vašej duše. Ak budete Rím naozaj ľúbiť, ponúkne sa vám taký, aký ho chcete mať, a nemusíte robiť iné, len sa odovzdať láskajúcim vlnám prítomnosti a vznášať sa na nich len kúsok od svojho zaslúženého šťastia. A bude mať pre vás letné večery preniknuté tisíckami svetiel, chvejúce sa jarné rána, obrusy v kaviarňach ako sukne dievčat vlniace sa vo vetre, štiplavé zimy a nekonečné jesene, keď sa vám bude zdať bezbranný a chorý, nadutý postráhaným lístím, na ktorom budú vaše kroky nehlučné. A budú tam bieloskvúce schodišťa, hlučné fontány, chrámy v rozvalinách a nočné mlčanie vydedencov, až nakoniec čas stratí akýkoľvek význam a zostane len to detinské posúvanie hodín. A tak sa aj vy sami deň za dňom v ustavičnom očakávaní stanete súčasťou mesta. A nakoniec v jeden slnečný deň zhlboka vdýchnete vietor od mora, pozriete na oblohu a pochopíte, že už nie je nič, čo by ste ešte mohli očakávať.

Z času na čas niekto dvihol kotvy. Keď sa pobrali Glauco a Serena, obaja z partie z Navony, nasťahoval som sa do ich bytu na Monte Mario. Hotelové kutice som už nemohol ani vystáť a zdalo sa mi až neuveriteľné, že budem mať

miesto len pre seba, a keď som za päťdesiat tisíc lír odkúpil aj ich rozheganú Alfa Romeo, bol som presvedčený, že som v živote dosiahol veľmi významný cieľ. Nahádzal som si knižky do dvoch kufrov a presťahoval sa ešte v deň ich odchodu. Odchádzali, lebo Serena dostala dvojročnú pracovnú zmluvu ako scénografka v jednom divadle v hlavnom meste Mexika, ale najmä preto, lebo ich manželstvo sa ocitlo v kríze a Glauco už nemaloval. Rím ich celkom prevalcoval a teraz odchádzali, spolu so svojimi zastaranými menami a s enormným počtom kufrov. „Odporné mesto,“ povedal Glauco naklonený z balkóna.

„Ja som tu v pohode.“

„V pohode? Tak prečo si večne na mol?“

„Večne nie,“ ohradil som sa, „často. A to je veľký rozdiel.“ Potom som pozrel do údolia rozloženého pod balkónom. Bolo obrovské, uprostred rozčesané mostom s množstvom oblúkov, po ktorom zopár ráz za deň prešiel dlhý vlak, tichý ako húsenica. Po oboch stranách sa dvíhali múry oplatenia dvoch kláštorov, hlasno vyzvávajúcich do hustného súmraku, zatiaľ čo najbližšie domy na náprotivnej strane sa strácali v zeleni na pozadí horizontu. Bola tam úchvatná obloha a bolo tam úchvatné svetlo. Bolo to nádherné miesto.

„Všetko je tu tvoje,“ povedal Glauco a ukázal na miestnosť, kde sme stáli. Spísať inventár nebolo potrebné, boli tam staré kreslo, knižnička a posteľ slúžiaca aj ako diván. Ďalšie dve miestnosti neboli zariadené o nič veľkorysejšie, poväčšine kusy nábytku z blšáku na Porta Portese, staré a celkom sympatické. Jedna bola takmer celá zaprataná plátnami, plechovkami od farieb a vlastne všetkým možným, čo obyčajne potrebuje maliar. „Ak zostaneš bez prachov, nie aby si mi rozpredal obrazy,“ povedal Glauco, ako keby niekto

mohol mať chuť nejaký si kúpiť. Nato odišiel s tým, že sa ešte musí v meste s niekým rozlúčiť. Nepožiadala ma, aby som šiel s ním, a tak som pochopil, že sa ide rozlúčiť s frajerkou. Všetci vedeli, že má inú. Bol mohutný a dobyvačný a v nijakom prípade sa nedokázal zdržať, aby sa tým nepochválil, nikdy. Navyše vedel, že medzi mnou a Serenou panuje oči-vidná sympatia, ale pokojne nás nechal osamote, nebol to typ, ktorý by sa niekoho obával.

Serena bola ešte v spálni, medzi hromadou otvorených kufrov. Akoby sa bála, že ju chcú zožrať, chodila hore-dolu a kľčovito si mädlila ruky. „Glauco?“ opýtala sa. Odvetil som, že sa o chvíľu vráti, a ona ďalej pobehovala po izbe s tragickým výrazom. Keď okolo mňa prechádzala po tretí raz, objal som ju jednou rukou okolo pliec a ona sa ku mne prudko privinula a zmätene na mňa pozrela. Nato som ju zovrel ešte prudšie, no celá stuhla a ja som pochopil, že to znamená nie, že by bola rada, keby k tomu došlo, ale niekedy inokedy, že teraz je to naozaj nie, že je neskoro. Začali sme sa zhovárať o Mexiku a zhovárali sme sa, až kým sa nevrátil Glauco.

„Ok,“ povedal, „takže vyrážame?“ Smútok v jeho hlase ma prekvapil. Posledná rozlúčka musela byť naozaj drsná. Stál uprostred izby, urastený a svalnatý, a tváril sa až detinsky nešťastne, vyzeral ako boxer ťažkej váhy, ktorého práve pripravili o titul. Po prvý raz mi bol sympatický.

Odviezol som ich na letisko. Pri rozlúčke sme sa pobozkali na líca a potom som vyšiel na terasu a pozeral som, ako nastupujú. Keď vyšli na schodíky prilepené k lietadlu, začali sa obzerať, hľadali ma. Kývali sme si, až kým nevošli dnu. Lietadlo sa dlho nehýbalo, nakoniec vyrazilo smerom k odletovej dráhe, tam zastalo, akoby naberalo dych, potom ohlušujúco zarevalo a rozbehlo sa, potom sa celkom priro-

dzene, ako vždy, odlepilo od zeme a stúpalo a stúpalo, trblietavé v snečných lúčoch, až sa nakoniec celkom stratilo. Pobral som sa preč.

Pri návrate do mesta som si spomínal na iné rozlúčky. Na to, ako som sa rozlúčil s otcom a ako som sa rozlúčil so Sant'Eliom, a premýšľal som o tom, ako mi všetky tie rozlúčky zmenili život. Veru, vždy to tak býva, to, čím sme, nie sme vďaka ľuďom, ktorých sme stretli, ale vďaka tým, ktorých sme opustili. Takto som premýšľal za volantom starej alfy. Bola pomalá a hrmotná ako veľryba a vtáctvo na stromoch okolo cesty utíchalo, ako keď sa na oblohe zjaví čierny mrak. Mohla sa pochváliť menoslovom majiteľov dlhším ako telefónny zoznam menšieho okresného mestečka, no jej vôňa, zmes popola a kože, bola takmer opojná.

Rozhodol som sa, že sa seriózne pokúsim skoncovať s alkoholom. Snil som sa na balkóne s knižkou v rukách a držal sa čo najďalej od barov a ich stálych návštevníkov. V tom teple bol ako-tak znesiteľný strek sladkého vína a ľadovej vody, ktorým som si pomáhal, a postupne som dokonca začal priberať. Ťažkosti nastali večer, keď som odchádzal z redakcie *Corriere dello Sport* a zrazu som mal pred sebou mŕtve hodiny, čiže od desiatej do jednej v noci. Pomáhali mi dievčatá. Vždy sa mi s nimi dosť darilo a v tých mesiacoch v nich môj boj s alkoholom vzbudzoval čosi ako materinský pud. A tak sa často stávalo, že som sa ráno zobúdzať v cudzích posteľiach, sám, lebo moje príležitostné známosti boli poväčšine učiteľky alebo predavačky, a teda podriadené pracovnému času, ktorý nebolo možné obchádzať. A keď sme už pri tom, boli to nádherné prebúdzania. Vstal som, pochodil po byte, zapol som si gramofón a hľadal som, a takmer vždy aj našiel

už pripravenú kávičku a len som si ju zohrial. Potom som vošiel do čistučky kúpelne s množstvom osušiek, zubných kefiiek, kefôčok, sponiek na vlasy a záhadných nádobiek s krémami bledých farieb. Hľadal som a takmer vždy našiel soľ do kúpeľa a dlho som vylihoval vo vani. Nakoniec som sa osušil, vyutieral, obliekol, pobral som sa preč a v prázdnom byte za mnou zaduneli zabuchnuté dvere.

Vonku som si kúpil noviny, poprezeral stánky so starými knihami, kúpil som si nejaký proviant a pobral som sa domov rozhodnutý stráviť popoludnie nad knihou, ísť do kina alebo do redakcie. Práve v jedno z takýchto skorých predpoludní som zrazu zistil, že mám totálne prázdne vrecká. Nebolo to nič nezvyčajné, no tento raz sa pridalo zopár ďalších mrzutostí: dvere za mojím chrbtom beznádejne zabuchnuté, auto zaparkované včera večer na opačnom konci mesta a otravne blikajúce výstražné svetielko, že som na niečo zabudol, no akokoľvek som sa usiloval, nie a nie si spomenúť na čo. Takže som mal zrazu pred sebou jeden z dní, keď nám gombíky na košeli zostávajú v ruke, keď strátíme notes s adresami, prepasieme dôležité stretnutia a zo všetkých dvier sa zrazu stávajú pasce na prsty. Jeden z tých dní, keď jedinú, čo sa dá urobiť, je zavrieť sa v byte a počkať, kým prejde. No to som urobiť nemohol, a tak som vyštartoval pešo, v hustom daždi.

Áno, lebo navyše ešte aj pršalo. Veľmi dobre si pamätám, ako v ten deň pršalo. Bol to taký jarný dážď, v krátkych intervaloch padal na roztržité a prekvapené mesto a naplňal ho vôňami, po každej prške čoraz výraznejšími. Takže nie je v mojom živote deň naplnenejší vôňami, ako bol ten, v ktorom sa začal tento príbeh.